

Arrest

nr. 102 540 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 12 juli 2011, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type D, België binnen teneinde zijn echtgenote teervoegen. Hij wordt op 13 september 2011 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 oktober 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 november 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Algerije

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Gelet op het feit dat uit het samenwoonstverslagen van 07.03.2012 en 09.05.2012, blijkt dat de betrokkene in feite niet meer bij zijn echtgenote inwoont en dat er aldus geen sprake meer is van een gezinscel;

Gelet op het PV met nummer LE.LC.008462/2012 dd. 28.03.2012 van de lokale politie Leuven blijkt dat het huwelijk aangegaan werd met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning.

Gelet op het feit dat de betrokkene nog maar sinds 23.08.2011 in het Rijk verblijft;

Gelet op het feit dat het negatieve samenwoonstverslag dd. 07.03.2012 aantoont dat betrokkene en zijn echtgenote minder dan 7 maanden hebben samengeleefd in België;

Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van de betrokkene (38) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Gelet op het feit dat de betrokkene zelf verscheidene malen is teruggekeerd naar zijn land van herkomst zoals blijkt uit de stempels in zijn paspoort, alsook af te leiden valt uit het samenwoonstverslag dd. 07.03.2012; Betrokkene heeft dus nog duidelijk banden met zijn land van herkomst;

Gelet op het feit dat de betrokkene bewijs levert dat hij in de periode december 2011 - maart 2012 een leefloon heeft ontvangen en dat er bovendien geen loonfiches worden voorgelegd. Vermits deze situatie per definitie tijdelijk en onstabiel is, vormt dit bijgevolg geen beletsel voor de terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst;

Gelet op het feit dat de betrokkene naast documenten waaruit blijkt dat hij het voor hem verplichte inburgeringstraject en de Nederlandse taallessen met succes heeft afgerond, geen andere bewijzen van sociale of culturele integratie voorlegt;

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terug keer hem geen schade zal berokkenen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel als volgt samen in de syntheseseminarie:

“Ook na lezing van de nota van verwerende partij handhaaft verzoeker zijn standpunt.

In casu is namelijk sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door verweester nu zij als overheid gebonden is om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Wanneer de Administratie een beslissing neemt in burgerlijke zaken, dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier.

Verweester meent dat twee negatieve samenwoningstverslagen en de verklaring van mevrouw [B. A.] volstaan om te oordelen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

Dit is niet juist in het licht van de voorliggende dossier-elementen.

Wanneer het ganse politie dossier in rekening wordt gebracht, kan mevrouw [B.] onmogelijk als een objectieve persoon/bron beschouwd worden.

Mevrouw [B. A.] heeft de woningcontrole aangegrepen om zich te ventileren en leugenachtige verklaringen af te leggen op een moment dat zij daartoe ongestoord de kans had nu verzoeker niet thuis was.

Verzoeker werd minstens twee keer WEL thuis aangetroffen door de wijkagent, doch hiervan wordt nergens enige melding gemaakt in de bestreden beslissing.

Zoals verzoeker verklaarde, kwam de wijkagent langs op 7 maart en 9 mei 2012, kortom in een periode dat er echtelijke moeilijkheden waren.

Mevrouw [B.] heeft dit ook achteraf verklaard aan de politie doch over deze (en volgens verzoeker ook nog derde) verklaring wordt met geen woord gerept.

De Administratie baseert zich op één welbepaalde sterk gekleurde verklaring van mevrouw [B.] zonder bijkomend onderzoek te doen naar de waarachtigheid ervan

Al evenmin wordt melding gemaakt van het PV van verzoeker: hij legde een verklaring af met betrekking tot de beweerdte verbreking van samenwoning, hetgeen hij manifest ontkende en waarbij hij wees op de echtelijke moeilijkheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gaat immers volledig voorbij aan de inhoud van voormeld proces verbaal van verzoeker en negeert hiermee belangrijke concrete onderliggende feitelijke omstandigheden die mede aan de basis liggen van de negatieve woningcontrole in maart en mei 2012

Een juiste inschatting van de beweerde toestand van ‘samenwoonstverbreking’ vereist immers een genuanceerd onderzoek naar de feitelijke omstandigheden die aan de grond liggen van de beweerde breuk.

Zelfs indien het bewuste proces- verbaal niet aan het administratief dossier zou gevoegd zijn, had de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte moeten zijn aangezien zij de plicht heeft om minstens met kennis van het gehele politionele dossier een beslissing te nemen.

Verweerster verwijt verzoeker in haar replieknota de pv's van mevrouw [B.] niet te hebben bijgebracht. Echter, gelet op het persoonlijk karakter van een politionele verklaring kan verzoeker deze onmogelijk bemachtigen; het document zou hem in geen enkele omstandigheid worden afgeleverd.

Dit terwijl de politionele verklaringen perfect gekend en bijgevolg ook kunnen/ dienen voorgelegd (te) worden door verweerster, doch zij dit nalaat te doen hetgeen getuigt van een duidelijk gebrek aan zorgvuldig dossierbeheer.

Verzoeker heeft al wat binnen zijn “bewijsvermogen” ligt, aangewend.

Zo heeft verzoeker bij zijn verzoekschrift een groot aantal stukken gevoegd die zijn verklaring staven.

Verweerster meent dat deze stukken niet kunnen worden weerhouden.

Dit is onjuist.

Verzoeker ten kwade duiden dat hij niet de minste bewijzen bijbrengt van hetgeen hij verklaart om zijn uitlatingen te kunnen afdoen als gratuite beschouwingen, om vervolgens te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met de aangewende objectieve bewijzen zoals getuigenverklaringen en medische stukken wegens laattijdigheid, getuigt van een deloyale procesvoering.

Immers kon verzoeker deze documenten onmogelijk eerder hebben bijgebracht nu hij zich geenszins bewust was van de repercussies van mevrouw [B.] haar afgelegde verklaring.

Op geen enkel moment is verzoeker in kennis gesteld van de inhoud van de woonstverslagen, noch van de verklaring van mevrouw [B.], zodat hij allermist zijn verdediging kon voorbereiden.

De negatieve beslissing kwam voor verzoeker dan ook als een volstrekte verrassing.

De getuigenverklaringen en de medische documenten zijn vatbaar voor verificatie van het waarachtig karakter ervan en bijgevolg van doorslaggevend belang

Deze stukken kunnen wel degelijk in rekening worden gebracht op basis van artikel 39/76 Vw: [...]

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een plicht die de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nageleefd. Verwerende partij heeft geenszins met alle elementen in het dossier rekening gehouden.

Er werd dus onvoldoende aan feitenvinding gedaan om een objectief beeld te kunnen schetsen van de eigenlijke situatie- nl een ontwrichte thuissituatie wegens tijdelijke echtelijke moeilijkheden - en niet van een vermeende verbreking van samenwoonst.

Stellen dat de verklaring van mevrouw [B. A.] FEITEN zouden uitmaken maar de verklaring van verzoeker - die zelfs niet is nagekomen op zijn volledigheid en waarachtigheid- een GRATIS en ONGESTAAFDE BESCHOUWING uitmaakt, is een uitspraak die in het licht van voorgaande uiteenzetting, alle ernst mist

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten onderzoek te doen naar de bijzondere omstandigheden niettegenstaande het volledig politioneel dossier wel degelijk concrete aanwijzingen bevatte die de verklaring van verzoeker staven, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals verzoeker terecht opwerpt in zijn eerste middel.

Er bestaat een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt nu hij het Belgisch grondgebied dient te verlaten niettegenstaande het centrum van zijn belangen- met name zijn huwelijk met mevrouw [B. A.] - hier gevestigd is, en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid hetgeen een schending van het redelijkheidsbeginsel inhoudt. [...]"

3.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar twee samenwoonstverslagen van 7 maart 2012 en van 9 mei 2012 waaruit blijkt dat verzoeker in feite niet meer bij zijn echtgenote inwoont en er geen sprake meer is van een gezinscel, evenals naar een op 28 maart 2012 opgesteld proces-verbaal van de politie van Leuven "*dat het huwelijk aangegaan werd met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning*". Daarnaast wordt ook vastgesteld dat de economische, sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk niet van die aard is dat deze een verder verblijf rechtvaardigt en dat verzoeker nog voldoende bindingen heeft met zijn herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker nog maar sinds 28 maart 2011 in België verblijft, hij nog maar 38 jaar oud is, hij gedurende zijn verblijf verschillende malen is teruggereisd naar zijn land van herkomst, hij in de periode december 2011 - maart 2012 een leefloon ontving, hij geen loonfiches heeft voorgelegd en hij slechts bewijzen voorlegde dat hij het verplichte inburgeringstraject en de Nederlandse taallessen met succes heeft afgerond doch geen overige bewijzen van sociale of culturele integratie. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing en dat er sprake is van een onvolledige feitenvinding, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]”.

Op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Opdat kan worden besloten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is volstaat het niet te wijzen op een gebrek aan samenwoning, doch er dient vast te staan dat er geen levensgemeenschap of gezinscel meer voorhanden is in België.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist wel de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer zou zijn van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote.

Verweerder besloot tot afwezigheid van een gezamenlijke vestiging op grond van volgende gegevens:

- een samenwoningverslag van de politie van Leuven van 7 maart 2012, waarbij enkel verzoekers echtgenote wordt aangetroffen en de echtgenote verklaart dat verzoeker in Brussel is en zij niet weet wanneer hij naar thuis komt. Zij verklaart hierbij tevens dat verzoeker meer in Brussel is dan thuis en dat zij niet weet waar hij juist is of wat hij doet. Zij geeft hierbij eveneens aan dat zij vreest dat verzoeker met haar is gehuwd voor de papieren en dat zij via via heeft vernomen dat verzoeker in Algerije, waar hij vaak naartoe reist, een vriendin heeft. De politie stelt vast dat verzoeker kleding op het appartement heeft, doch al zijn persoonlijke spullen in een reiskoffer bewaart die hij steeds meeneemt. De politie besluit dat verzoeker weliswaar regelmatig in de echtelijke woning slaapt, zij het apart, doch zij een sterk vermoeden hebben dat het om een schijnhuwelijk gaat.
- een door verzoekers echtgenote op 28 maart 2012 bij de politie van Leuven afgelegde verklaring over een “*familiale twist, onenigheid*”, waarbij de echtgenote een vast patroon toelicht in de zin dat verzoeker steeds de komst van de postbode afwacht omdat hij niet wil dat zij zijn correspondentie ziet of leest, hij vervolgens vertrekt naar Brussel en pas ‘s avonds laat tussen 23.00 en 01.30 uur terug thuis komt. Zij verklaart tevens dat haar echtgenoot niet meedeelt wat hij in Brussel doet en dat hij al zijn brieven, documenten en gsm angstvallig bij zich houdt. Zij verklaart dat verzoeker steeds een reiskoffer bij zich houdt die op slot is, dat hij steeds zijn vest aanhoudt en dat hij in het weekend op vrijdag naar Brussel vertrekt om op zondagavond terug te keren. Zij stelt eveneens dat als verzoeker thuis slaapt hij op de zetel slaapt en er geen sprake is van seksuele betrekkingen. Zij uit opnieuw haar vrees dat verzoeker met haar is gehuwd voor de papieren of om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, doch wenst voorlopig de scheiding niet aan te vragen.
- een samenwoningverslag van de politie van Leuven van 9 mei 2012, waarbij de politie op 2 mei 2012 verzoekers echtgenote aantrof en op 9 mei 2012 zowel verzoeker als zijn echtgenote aantrof. In dit verslag stelt de politie vast dat verzoekers naam werd verwijderd (weggekrabd) op de bel. De politie noteert verder de verklaringen van de echtgenote dat verzoeker enkel naar Leuven komt voor de lessen Nederlands, dat hij meestal in Brussel verblijft en af en toe blijft slapen op de sofa. Zij herhaalt hierbij dat zij vreest dat verzoeker met haar is gehuwd voor de papieren. In dit verslag stelt de politie vast dat er in feite geen sprake meer is van een werkelijke samenwoning tussen de echtgenoten en noteert dat de echtgenoten hiervoor een tegenstrijdige uitleg geven. Zo stelde verzoeker dat zijn echtgenote niet mee wil naar Brussel of Algerije. De echtgenote zelf verklaarde dat ze niet gevraagd wordt om te verhuizen en dat verzoeker zonder uitleg vertrekt en niet zegt waar en bij wie hij verblijft. Verzoeker gaf verder aan de politie als reden dat hij kort na zijn aankomst in België reeds voor een kleine twee maanden naar Algerije terugreisde aan “*stress*”. De politie stelde verder opnieuw vast dat verzoeker steeds een reiskoffer bij zich houdt die hij angstvallig gesloten houdt en die hij steeds meeneemt.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een onvoldoende onderbouwd dossier. Hij geeft hierbij aan dat op grond van het ganse politionele dossier zijn echtgenote

onmogelijk kon worden beschouwd als zijnde een objectieve persoon/bron. Hij geeft ook aan dat hij minstens twee keer wel degelijk thuis werd aangetroffen door de wijkagent en dat hiervan ten onrechte geen melding wordt gemaakt in de beslissing. Verzoeker stelt dat er in de periode van de woonstcontroles sprake was van *“een ontwrichte thuissituatie wegens tijdelijke echtelijke moeilijkheden”*, doch dat hieruit nog niet volgt dat er geen samenwonen meer was. Hij betoogt dat verweerder zich niet kon steunen op één bepaalde sterk gekleurde verklaring van zijn echtgenote zonder bijkomend onderzoek naar de waarachtigheid ervan.

De Raad merkt allereerst op dat, buiten bovenvermelde samenwonenverslagen van de politie van Leuven van 7 maart 2012 en 9 mei 2012 en bovenvermeld afschrift van gehoor van de politie van Leuven van 28 maart 2012, geen andere politionele verslagen zitten in het dossier zoals overgemaakt door verweerder. Verzoeker verwijst op vage wijze naar het gegeven dat er daarnaast nog sprake zou zijn overige verslagen en/of processen-verbaal waarover ten onrechte niets wordt vermeld in de bestreden beslissing – waaronder een tweede verslag dat hij op het gezamenlijke adres werd aangetroffen, andere verklaringen van zijn echtgenote waarin zij zou hebben verklaard dat de negatieve samenwonenverslagen te situeren zijn in een periode van tijdelijke echtelijke moeilijkheden en een proces-verbaal betreffende door hemzelf afgelegde verklaringen –, doch hij blijft in gebreke te duiden op welke concrete verslagen hij doelt en legt geen enkel begin van bewijs hiervan voor. De Raad is dan ook niet in de mogelijkheid vast te stellen dat er nog sprake zou zijn overige politionele verslagen of processen-verbaal, laat staan dat kan worden vastgesteld dat hiermee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker betoogt nog op algemene wijze dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om deze stukken voor te leggen, omdat – gelet op het persoonlijk karakter van politionele verklaringen – deze hem in geen geval zouden worden overhandigd. Er dient evenwel te worden aangenomen dat verzoeker indien vereist wel het proces-verbaalnummer of data van de verslagen zou moeten kunnen geven of een afschrift van het afgenomen gehoor van hem persoonlijk en, via zijn echtgenote, van dat van zijn echtgenote indien zoals verzoeker aangeeft de echtelijke problemen slechts tijdelijk waren. De Raad benadrukt dat hij slechts kan oordelen op grond van de feitelijke gegevens zoals deze voorliggen, en niet op grond van beweringen van de partijen.

De Raad stelt verder vast dat op grond van voormelde politionele verslagen het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder in de bestreden beslissing besloot dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. In zoverre verzoeker stelt dat verweerder niet kon besluiten dat er sprake was van een verbreking van samenwonen, merkt de Raad op dat op grond van de genoemde politionele verslagen blijkt dat verzoeker nog kon worden aangetroffen op het adres van de echtelijke woonst en dat hij er af en toe nog slaapt. Doorslaggevend in huidig beroep is evenwel de vraag of er nog sprake is van een gezinscel of een levensgemeenschap tussen de echtgenoten. Gelet op het gegeven dat op 9 mei 2012 verzoekers naam was geschrapt van de bel en gelet op de door zowel verzoeker als zijn echtgenote afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat er (nog steeds) duidelijk sprake was van echtelijke problemen en de partners elk hun eigen leven leidden, kan niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat een levensgemeenschap of gezinscel niet langer bleek. Het enige dat uit dit samenwonenverslag van 9 mei 2012 nog naar voor komt, is dat verzoeker af en toe op de zetel slaapt in de echtelijke woning. Dit gegeven volstaat evenwel niet om nog een effectieve levensgemeenschap of een gezinscel aan te nemen. Voor het overige blijkt dat er geen sprake meer is van seksuele contacten en stelde de echtgenote uitdrukkelijk dat verzoeker zijn persoonlijke spullen voor haar afgeschermd houdt, dat zij helemaal niet op de hoogte is van zijn bezigheden en dat het enige dat zij weet is dat verzoeker meestal in Brussel verblijft en van tijd tot tijd terugkeert naar Algerije. De vaststelling door de politie dat verzoekers naam is geschrapt van de bel lijkt ook niet in overeenstemming met de door verzoeker voorgehouden levensgemeenschap die nog steeds aanwezig zou zijn.

Door de objectiviteit en de waarachtigheid van de verklaringen van zijn echtgenote in vraag te stellen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder ten onrechte besloot tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging. Er kan immers niet worden ingezien waarom de echtgenote dergelijke verklaringen zou afleggen indien er zich geen problemen stelden in de relatie. Verzoeker betwist deze problemen ook niet, doch betoogt dat deze slechts tijdelijk zijn. Dit tijdelijk karakter blijkt evenwel op geen enkele wijze. Zelfs al kan worden aangenomen dat de verklaringen van de echtgenote mogelijk gekleurd zijn waar het de oorzaken betreft van de echtelijke moeilijkheden, doet dit gegeven geen afbreuk aan het gegeven dat er sprake was van echtelijke moeilijkheden en aan de vaststelling van verweerder dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. In deze omstandigheden maakt

verzoeker ook niet aannemelijk dat een verder onderzoek naar de waarachtigheid van de verklaringen van zijn echtgenote zich opdrong.

De Raad merkt bovendien ook op dat de politionele verslagen waarop de bestreden beslissing steunt niet enkel zijn opgesteld aan de hand van de verklaringen van de echtgenote. Deze verklaringen worden aangevuld met eigen vaststellingen van de wijkagent en daarnaast ook met verklaringen van verzoeker zelf. Zo werd ook verzoeker door de politie op 9 mei 2012 gevraagd toe te lichten waarom er, ondanks het gegeven dat hij nog af en toe op de zetel slaapt, geen sprake meer is van een werkelijke samenwoning en de mogelijkheid gegeven de redenen van de echtelijke problemen te duiden. Verzoeker ontkende hierbij als dusdanig niet dat er geen sprake meer was van een werkelijke samenwoning, doch stelde dat *“zijn echtgenote niet mee wil naar Brussel of Algerije”*.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker in wezen zelf geen elementen aanbrengt die van aard zijn dat zij alsnog aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op foutieve feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker brengt zo geen enkel stuk aan ter staving van zijn bewering dat de huwelijksproblemen, die hij niet betwist, slechts tijdelijk waren. Hij legt bij zijn verzoekschrift, wat de situatie betreft sinds 9 mei 2012 en dit tot het ogenblik van de bestreden beslissing, enkel een brief van de Christelijke Mutualiteit voor gedateerd op 6 juni 2012 en gericht aan verzoekers echtgenote betreffende een vraag tot aansluiting bij het CM-Hospitaalplan voor beide echtgenoten. Dit enkele schrijven toont evenwel het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling door verweerder dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging niet aan. Zo blijkt niet van wanneer de ingediende aanvraag bestaat, of de bedoelde bedragen effectief werden betaald en kan ook niet worden aangenomen dat het enkele gegeven dat beide echtgenoten zijn aangesloten bij het CM-hospitaalplan op zich een effectieve levensgemeenschap of gezinscel aantoont. De voorgelegde verklaringen van personen woonachtig te Brussel dat verzoeker hen regelmatig daar bezoekt zijn verder ook niet aard aan te tonen dat verweerder foutief heeft besloten tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging. Deze bevestigen integendeel dat verzoeker nooit vergezeld was van zijn echtgenote. In ieder geval kon verweerder met deze verklaringen ook geen rekening houden, nu deze niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het voorgelegde bijvoegsel van huurovereenkomst dateert verder van 19 januari 2012, en bijgevolg van voor de betreffende politionele verslagen, en kan dan ook evenmin dienstig worden aangevoerd. Waar verzoeker daarnaast nog betoogt dat hij geen weet had van de verklaringen zoals afgelegd door zijn echtgenote en dat hij bijgevolg volledig werd verrast door de bestreden beslissing, mekt de Raad op dat verzoeker mede het samenwoningverslag van de politie van Leuven van 9 mei 2012 ondertekende, zodat hij kennis diende te hebben van de verklaringen van zijn echtgenote dat zij vreest dat hij met haar is gehuwd voor de papieren en waarbij zij verklaarde dat hij enkel nog af en toe op de sofa slaapt doch meestal in Brussel verblijft.

Verzoeker brengt nog medische stukken aan. Betreffende deze stukken merkt de Raad op dat enerzijds de meeste van deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en dat anderzijds verzoeker bij schrijven van verweerder van 3 april 2012, ter kennis gebracht op 17 april 2012, reeds werd gevraagd om, onder meer, een medisch attest voor te leggen en dat in antwoord hierop enkel een medisch attest werd voorgelegd dat verzoeker niet lijdt aan een aantal daarin opgesomde aandoeningen. Er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de medische stukken die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift, ondanks een uitdrukkelijke vraag om dergelijke stukken eerder voor te leggen. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede merkt de Raad verder op dat het enige medische stuk dat dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing enkel vermeldt dat verzoeker de lessen niet kan volgen gedurende een bepaalde periode, doch wel het huis mag verlaten.

Verzoeker kan verder niet op nuttige wijze verwijzen naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, nu deze wetbepaling een specifieke bepaling betreft die enkel geldt voor beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Op grond van de uiteenzetting van verzoeker kan ook niet worden aangenomen dat het door verweerder gevoerde onderzoek naar het nog bestaan van een gezinscel niet met de nodige zorgvuldigheid werd gevoerd of dat bijkomende onderzoeken zich opdrongen, minstens toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij dit betoog nu hij zelf ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat verder onderzoek gegevens aan het licht zou hebben gebracht die een andere uitkomst tot gevolg had kunnen hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers, of behoorde te weten, dat indien hij niet langer een gezinscel vormde met zijn echtgenote zijn verblijfsrecht kon beëindigd worden. Hij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Ook na kennisname van de replieknota van verweester, handhaaft verzoeker zijn standpunt.

Vreemdelingen hebben het recht om zich te vestigen in België met hun echtgenoot indien deze Belg of EU- onderdaan is (artikel 40bis ev Vreemdelingenwet)

Verzoeker was sinds 2011 getrouwd met mevrouw [B. A.] en woonde sinds zijn aankomst in België op 23 augustus 2012 ook effectief samen met zijn echtgenote in de gezinswoning. Zij vormen tot op heden een effectieve leefgemeenschap

Indien mevrouw [B. A.] naar waarheid een verklaring aflegde, hoe dient dan haar verzoek tot aansluiting van haar echtgenoot in juni 2012 bij het CM hospitaalplan verklaard te worden? (Stuk 24)

Immers geen enkel redelijk denkend persoon zou zijn echtgenoot/echtgenote op eigen naam een adres aansluiten bij het ziekenfonds op een moment dat er geen sprake meer is van enige gezinscel.

De verklaring hiervoor is duidelijk: er is nooit een verbreking van de samenwoning geweest doch overmand door gevoelens van boosheid en wraak om het eigen leed ingevolge onbeantwoorde verwachtingen, moest en zou verzoeker van mevrouw [B.] in de klappen delen.

Conform artikel 42 quater §1, 3° lid kan de Minister de verblijfsvergunning van de aanvrager weer intrekken, wanneer blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Overeenkomstig artikel 42 quater §1 3° lid van de Vreemdelingenwet dient de Minister daarbij steeds rekening te houden met een aantal persoonlijke gegevens van de betrokken vreemdeling, waaronder de gezins- economische situatie en de gezondheidstoestand

Daar waar verweester spreekt van een oproeping van 17 april 212: verzoeker is formeel, hij heeft op geen enkel ogenblik deze uitnodiging tot het verstrekken van bijkomende gegevens ontvangen.

Verzoeker heeft immers zoals uit het dossier blijkt ALTIJD gevolg verleend aan ELKE oproeping - politie en gemeente- zodat hij er absoluut GEEN BELANG bij heeft om dit plots niet meer te doen.

Verzoeker vreest dan ook dat mevrouw [B.] de desbetreffende zending voor verzoeker heeft achtergehouden aangezien hij deze nooit heeft ontvangen.

Uit het eerste middel is gebleken dat de Administratie onvoldoende aan feitenvinding heeft gedaan

Tevens had de Administratie bijkomend onderzoek kunnen doen naar de zorgwekkende gezondheidstoestand van verzoeker (waarvoor stukken worden bij gebracht die betrekking hebben op een periode voorafgaand aan de bestreden beslissing) die een kwalitatieve medische en medicamenteuze opvolging noodzakelijk maakt.

Aangezien verzoeker zich niet bewust was van de impact van de verklaring van mevrouw [B.] en hij volledig verrast werd toen een negatieve beslissing hem betekend werd, kan het onmogelijk verzoeker ten kwade worden geduid dat hij niet

Het komt de overheid toe om onderzoek in te stellen naar de potentiële uitzonderingssituaties waarin verzoeker zich redelijkerwijze kon bevinden, te meer nu verzoeker zichtbaar kampt met zware psychische problemen ingevolge de moeilijkheden die hij gekend heeft en de \ desastreuze gevolgen daarvan.

Er werd verzoeker op geen enkel moment gevraagd naar zijn toestand, en verzoeker was zich geenszins bewust van het potentieel belang hiervan zodat hij niemand heeft willen lastig vallen met deze problematiek.

Dit kan hem onmogelijk nu verweten worden.

De zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die zij in handen heeft. Zij is ertoe gehouden zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Vooraleer te beslissen dient een bestuur bijgevolg volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens en kan slechts beslist worden na een behoorlijk onderzoek van de zaak.

Verzoeker meent dat zijn gezondheidstoestand wel degelijk een relevante factor uitmaakt in het kader van artikel 42quater §1, 3e lid Vreemdelingenwet. Bijgevolg vormt dit element alvast een serieuze belemmering om terug te keren naar zijn land van herkomst

De beslissing tot aflevering van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in strijd met artikel 42 quater §1, 3^e lid van de wet van 15 december 1980

[...].

3.2.2. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In dit verband motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat de economische, sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk niet van die aard is dat deze een verder verblijf rechtvaardigt en dat verzoeker nog voldoende bindingen heeft met zijn herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker nog maar sinds 28 maart 2011 in België verblijft, hij nog maar 38 jaar oud is, hij gedurende zijn verblijf verschillende malen is teruggereisd naar zijn land van herkomst, hij in de periode december 2011 – maart 2012 een leefloon ontving, hij geen loonfiches heeft voorgelegd en hij slechts bewijzen voorlegde dat hij het verplichte inburgeringstraject en de Nederlandse taallessen met succes heeft afgerond doch geen overige bewijzen van sociale of culturele integratie.

In zoverre verzoeker opnieuw betoogt dat er wel degelijk nog sprake zou zijn van een samenwoning en van een effectieve levensgemeenschap met zijn echtgenote, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Hierbij werd ook reeds ingegaan op de thans voorgelegde brief betreffende het CM-hospitaalplan.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 3 april 2012 werd uitgenodigd tot het overleggen van relevante documenten met betrekking tot zijn economische activiteiten of andere inkomsten, van een bewijs van ziektekostenverzekering, van een bewijs dat hij niet ten laste is van het OVMW, van zijn paspoort, van een medisch attest en van bewijzen van sociale en culturele integratie en van bindingen met het herkomstland. Er werd hem ook nog gevraagd of hij andere gezinsleden heeft die bij hem inwonen en hoe hecht zijn band is met deze personen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij dit schrijven niet heeft ontvangen, nu uit de door verweerder overgelegde stukken blijkt dat verzoeker dit stuk op 17 april 2012 wel degelijk ter kennis werd gegeven en hij daarnaast in antwoord op dit schrijven op 27 april 2012 volgende stukken overmaakte aan het bestuur: kopieën van zijn paspoort, een medisch attest van 26 april 2012, een verklaring van aansluiting bij de CM van 18 april 2012, een attest dat verzoeker financiële steun genoot van het OCMW voor de periode van 9 december 2011 tot 31 maart 2012, een bewijs van inschrijving voor taallessen Nederlands en een attest van aanmelding bij een onthaalbureau en een inburgeringscontract.

Verzoeker betoogt dat verweerder bijkomend onderzoek had moeten voeren naar zijn *“zorgwekkende gezondheidstoestand”*. Hij stelt hierbij dat zijn gezondheidstoestand dermate slecht is dat dit een ernstige belemmering vormt om terug te keren naar zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker hiervoor verwijst naar de medische attesten die hij voor het eerst bij huidig voorliggend verzoekschrift voegt, herhaalt de Raad andermaal dat deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen. De Raad dient zich bij de beoordeling van een administratieve beslissing immers te steunen op de gegevens waarover het bestuur in redelijkheid kon beschikken bij het nemen van zijn beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gevraagd om een medisch attest voor te leggen doch dat hij enkel een medisch attest voorlegde dat hij niet lijdt aan bepaalde aandoeningen. Verzoeker beschouwde de medische problemen die hij thans aanvoert op dat ogenblik blijkbaar niet als voldoende ernstig opdat hij hiertoe een medisch attest aanbracht. De vaststelling dringt zich bovendien op dat in het medische attest dat verzoeker wel voorlegde wordt gesteld dat verzoeker niet lijdt aan *“ernstige geestelijke afwijkingen”*. Ten overvloede merkt de Raad verder op dat het enige thans voorgelegde medische stuk dat dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing enkel vermeldt dat verzoeker de lessen niet kan volgen gedurende een bepaalde periode, doch wel het huis mag verlaten. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat op verweerder – die zorgvuldig handelde door een uitnodigingsbrief te verzenden – een verplichting rustte om een ruimer onderzoek in te stellen naar de *“zichtbare zware psychologische problemen ingevolge de moeilijkheden die hij heeft gekend”*, nu zich hiertoe geen enkele aanwijzing in het administratief dossier bevond.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS